تحلیل

راه طولانی و نافرجام تحریم‌ها

دیوید آندلمن
مترجم: پونه مجلسی

کنگره امریکا و چندی پس از آن سنای این کشور دور تازه‌ای از تحریم‌ها علیه سه کشور کره شمالی، ایران و روسیه را تصویب کردند که در نهایت به امضای رئیس جمهوری امریکا نیز رسید. سه کشوری که به زعم مقامات امریکایی مستحق تحریم هستند و بعید می‌داند که رفتار آنها حتی با سخت‌ترین و پیچیده‌ترین تغییرات دیپلماتیک یا اقتصادی اصلاح شود.

به طور کلی قاعدتاً، مدت زمان زیادی طول می‌کشد تا تحریم‌ها بر روی گروه‌هایی که هدف تحریم هستند، اثر بگذارد اما مسأله مهم این است که بیشترین تأثیر تحریم‌ها بر روی آسیب‌پذیرترین قشر مردم خودش را نشان می‌دهد. از سال ۱۹۶۶ تاکنون، شورای امنیت سازمان ملل متحد ۲۶ بار علیه کشورهای مختلف تحریم‌هایی را صادر کرده است- ۱۶ بار علیه آفریقا، چهار بار علیه خاورمیانه (ایران، عراق و یمن) و یک بار علیه اروپا (یوگوسلاوی) و امریکا (هاییتی)، یک بار علیه آسیا (کره شمالی) و سه بار علیه سازمان‌های تروریستی (داعش، القاعده و طالبان)- که ۱۳ تا از این تحریم‌ها هنوز در جریان هستند.

ضمن آنکه تحریم‌های دیگری نیز در کنار آنها وجود دارد مانند: ممنوعیت سفر، کاهش سرمایه‌گذاری و سایر اقدامات تنبیهی که از سوریه و سرزمین‌های اشغالی گرفته تا روسیه و آفریقای جنوبی، به اجرا درآمده‌اند. تعداد اندکی از این تحریم‌ها، با حمایت یا پشتیبانی رسمی سازمان ملل متحد، منجر به تغییرات رژیم و بویژه تغییرات قابل توجهی در آنها شده است. در حال حاضر کنگره در حال تحمیل تحریم‌های تازه در سه کشور یادشده است، کشورهایی که مدت‌هاست آموخته‌اند، چطور با تحریم زندگی کنند.

قبل از رأی‌گیری کنگره در مورد اعمال تحریم جدید علیه روسیه، ایران و کره شمالی، روسیه اعتراض کرد و هشدار داد چنین اقداماتی، «مقابله‌برانگیز» و «مضر» خواهد بود. محمدجواد ظریف، وزیر امور خارجه ایران، تحریم‌های جدید کنگره را نقض احتمالی توافق هسته‌ای می‌داند. در همین‌حال، کره شمالی به توسعه کامل سیستم موشک بالستیک بین قاره‌ای و سلاح هسته‌ای سخت مشغول است و به هدفش بسیار نزدیک شده است. به طور خلاصه، هیچ کدام از این کشورها تمایل زیادی برای تغییر رفتار خود نداشته‌اند. دلیلش هم واضح است، تحریم‌ها خود بر پیچیدگی ماجرا می‌افزایند و لزوماً باعث رسیدن طرفین به اهدافشان نمی‌شود. برای اینکه تحریم‌ها مؤثر باشند، باید با چندین عنصر دیگر همراه شود.

اولین عنصر، صبر و شکیبایی است. تحریم‌ها دکمه نیستند که بتوان آن را برای ایجاد تأثیر ناگهانی و تحول، فشرد. برخی تحریم‌ها ممکن است، چند سال به طول انجامد تا نتیجه بدهد. آفریقای جنوبی را در نظر بگیرید، جایی که حداقل یک دهه پس از اعمال تحریم‌های شدید اقتصادی، آپارتاید به پایان رسید. در آن زمان، حدود ۹۰ شهر، ۲۲ استان و ۲۶ ایالت و همچنین دانشکده‌ها و دانشگاه‌های بی‌شماری اقداماتی را برای شرکت‌های تجاری در آفریقای جنوبی انجام دادند. پس از آن اثرات تحریم‌ها خودش را نشان داد، ماندلا از زندان آزاد شد و دموکراسی پدید آمد.

دوم، شرکت‌ها باید آمادگی عمل کردن به تحریم‌ها را داشته باشند یا حداقل کم‌کم ارتباط تجاری خود را تعلیق کنند. با این حال شواهد کمی وجود دارد که نشان می‌دهد تاجران و شرکت‌های غربی، که فاجعه هسته‌ای ایران برایشان به توافق هسته‌ای تبدیل شده است، شروع به فروش هواپیما به این کشور کرده‌اند و از ایران نفت می‌خرند و چندان کاری به قواعد تحریم ندارند.

> تحریم‌ها خود بر پیچیدگی ماجرا می‌افزایند و لزوماً باعث رسیدن طرفین به اهدافشان نمی‌شود. برای اینکه تحریم‌ها مؤثر باشند، باید با چندین عنصر دیگر همراه شود. تحریم‌ها دکمه نیستند که بتوان آن را برای ایجاد تأثیر ناگهانی و تحول، فشرد. برخی تحریم‌ها ممکن است، چند سال به طول انجامد تا نتیجه بدهد

طی چند ماه گذشته که آخرین دور تحریم‌ها علیه ایران نیز برداشته شد، چیزی حدود ۳ میلیارد دلار به ایران بوئینگ فروخته شد و براساس گزارش واشنگتن پست، چندین شرکت نفتی غربی هنوز در روسیه یا اطراف آن به همکاری مشغولند و چندین شرکت امریکایی همچنان با روس‌ها به تجارت خود ادامه داده‌اند.

سوم آنکه، باید درک دقیقی از این موضوع داشته باشیم که رفع تحریم‌ها دقیقاً به چه معناست. ایران بشدت از تحمیل شدیدترین تحریم‌ها در هراس بود، یکی از دلایل موافقت با توافق هسته‌ای آزاد شدن سرمایه‌های بلوکه شده این کشور بود، و دلیل دوم این بود که این توافق باعث می‌شد تا حدی احترام به تمدن تاریخی این کشور بازگردد و مردم آن اجازه داشته باشند به خارج سفر کنند و در آنجا درس بخوانند.

تا زمانی که متحدان یا شرکای امریکا، تحریم‌های تازه کنگره را به رسمیت نشناسند و به آنها متعهد نشوند، تحریم‌های تازه تأثیر چندانی نخواهد داشت. شواهد نشان می‌دهد که ایران و روسیه هیچ علاقه‌ای به تبعیت از فرمان‌های ایالات متحده ندارند. اما در مورد کره شمالی، چین با توجه به تمایلش برای تغییر وضعیت فعلی، روی مرز راه می‌رود.

اما فراتر از هرچیز دیگری، اختلاف شدید میان کاخ سفید و وزارت امور خارجه در مورد اینکه آیا باید توافق هسته‌ای ایران رعایت شود یا موج جدیدی از تحریم‌ها اعمال کرد، وجود دارد. همچنین ظاهراً بین رئیس جمهوری ترامپ و همتایان اروپایی‌اش در مورد اعمال تحریم‌های شدید و هماهنگ علیه روسیه اتفاق نظر کمی وجود دارد. اگر این دور از تحریم‌ها بخواهند به بالاترین میزان کارآیی‌اش برسد، درک پیچیدگی‌های مکانیسم‌های مالی، تجاری و دیپلماسی و همچنین اینکه ایالات متحده نمی‌تواند به تنهایی عمل کند، ضروری و مهم است.

منبع: CNN

New York Times

تحریم، سیاست بی‌اثر اما محبوب امریکا

کشورهای هدف، روابط تجاری خود را به کشورهای خارج از دایره تحریم کننده منتقل می‌کنند

ادواردو پورتر
مترجم: فرحناز دهقی

زمانی که در سال ۲۰۰۶ شورای امنیت سازمان ملل متحد، در پیش‌نویس قطعنامه‌ای توسط ایالات متحده، برای متوقف کردن کره شمالی از تبدیل شدن به قدرت هسته‌ای، تحریم‌های اقتصادی‌ای بر رژیم کیم جونگ ایل، پدر کیم جونگ اون، رهبر فعلی کره شمالی تحمیل کرد، «اون» هنوز دانشجو بود. در آن زمان واشنگتن همکاری چین، تنها کشوری که توانایی داشت اقتصاد کره شمالی را مختل کند، را به همراه داشت. با این حال این قانون شکست خورد. کیم که پس از پدر رهبری کشور را از سال ۲۰۱۱ به عهده گرفته، همین ماه موشک بالستیک قاره‌پیمایی را آزمایش کرد که می‌تواند یک کلاهک هسته‌ای را تا آلاسکا منتقل کند. در چنین شرایطی بود که امریکا این هفته قانونی در رابطه با مجازات اقتصادی نه فقط کره شمالی که روسیه و ایران نوشت تا به دونالد ترامپ اجازه ندهد، هر زمان که خواست تحریم‌ها علیه روسیه را از میان بردارد.

دردسر درست کردن برای ولادیمیر پوتین می‌تواند هدف ارزشمندی باشد یا بنا به گفته گری هافبائر از اعضای مؤسسه اقتصاد بین‌الملل پیترسون «بخش بزرگی از این لایحه، سیلی بزرگی به صورت دونالد ترامپ به خاطر روابط بسیار نزدیک با روسیه، است.» این لایحه تصویب و امضا شده، هرچه که باشد، ممکن است، قانونگذاران بخواهند درباره آینده آن توضیحاتی بدهند. اگر اعضای کنگره بر این باورند که این لایحه، رفتار آقای پوتین را تغییر خواهد داد - او از محاسن بازگشت کریمه به اوکراین متقاعد می‌شود، یا قانع می‌شود که از دوستان هکرش برای مداخله در انتخابات خارجی استفاده نکند- ممکن است به راکتور هسته‌ای منهدم شده‌ای که در کره شمالی برای فروش دارد، هم علاقه‌مند باشند.

هافبائر و همکارانش بیش از ۲۰۰ پرونده تحریم اقتصادی را مطالعه کرده‌اند که زمان بلوکه شدن متفقین آلمان در جنگ جهانی اول اعمال شده است. یکی از نتایج مهم آن این است: خیلی بلندپرواز نباشید و اهداف کوچک‌تر انتخاب کنید. او معتقد است هنگامی که تحریم‌ها «اهداف کوچکی دارند و کشورهایی را هدف می‌گیرند، که قدرت زیادی ندارند اما بهره کوچکی از دموکراسی برده‌اند و ارتباطات اقتصادی نزدیکی با اعضای ائتلاف تحریم دارند» در نیمی از موارد، می‌توانند در تغییر رفتار کشور تحریمی بهتر عمل کنند. اما زمانی که هدف تحریم‌ها بلندپروازانه است، روابط اقتصادی چندان گسترده نیست و پای دیکتاتوری در میان است، احتمال بسیار کمی برای موفقیت وجود دارد- به مورد روسیه و اوکراین فکر کنید.

تعلیق کمک‌های دولتی ایالات متحده به گینه بیسائو ممکن است باعث شده باشد که ژنرال وریسیمو کوریا سیبرا متقاعد شود که انتخابات را پس از آنکه دولت منتخب رئیس جمهوری کومبا یالا را سرنگون کرد، برگزار شود. شاید تحریم‌های اتحادیه اروپا، اتحادیه آفریقا و ایالات متحده کمک کرد که پس از کودتای سال ۲۰۰۳، بار دیگر انتخابات به آن برگردد. اما این مثال کافی نیست. ازسوی دیگر، با وجود بیش از یک دهه تحریم اقتصادی سنگین از سمت ایالات متحده و اتحادیه اروپا، بشار اسد هنوز در سوریه بر صندلی قدرت نشسته است، همانطور که رابرت موگابه در زیمبابوه همچنان بر سر کار است. پرونده کوبا نیز مثال دیگری است که با وجود بیش از نیم قرن تحریم، هنوز در این کشور کوچک با اقتصاد شکننده که فاصله‌اش با ساحل فلوریدا تنها ۱۰۰ مایل است، رژیم تغییر نکرده است.

تحریم‌ها در بیرون راندن ترکیه از قبرس بی‌نتیجه بود. در ترغیب کلمبیا، ونزوئلا و نیجریه به مشارکت در مبارزه واشنگتن با مواد مخدر هم هیچ فایده‌ای نداشت و نتوانست مانع پیشرفت‌های هسته‌ای هند و پاکستان شود.

حتی «موفقیت»های کوچک تحریم هم باید با شک و تردید مورد توجه قرار بگیرد. حامیان تحریم می‌خواهند استدلال کنند که تحریم‌ها در آوردن ایران بر سر میز مذاکره کمک‌کننده بود. آنها می‌گویند که اگرچه تحریم‌هایی که باراک اوباما درسال ۲۰۱۴ علیه روسیه اعمال کرد، روسیه را مجبور به ترک کریمه نکرد، اما باز هم بدون آنها، ممکن بود پوتین احساس کند که می‌تواند نیروهایش را به سراسر جمهوری‌های بالتیک بفرستد. در عین حال می‌توان گفت که پوتین به این دلیل از جمهوری‌های بالتیک دست کشید که آنها به اندازه کرملین، شهری که ۸۰ درصد از گاز طبیعی اروپا را دارد، برایش اهمیت نداشتند.

> زمانی که هدف تحریم‌هابلندپروازانه است، احتمال بسیار کمی برای موفقیت وجود دارد- به مورد روسیه و اوکراین فکر کنید. دلایل خوبی وجود دارد که نشان می‌دهد تحریم‌ها به صورت تبلیغی کار نمی‌کنند و اغلب کارکردشان را از دست می‌دهند، اغلب ضربه‌های ناشی از تحریم به طبقه حاکم برعکس، حتی می‌تواند از نفوذ طغیان‌میهن‌پرستانه‌ای که تحریم‌ها به وجود می‌آورد بهره‌مند هم شود

تحریم‌های مالی ایران را به پای میز مذاکره آوردند. مقامات تهران می‌دانستند که اگر به سمت ساخت سلاح هسته‌ای بروند با اسرائیل یا امریکا یا هر دو وارد جنگ می‌شوند. البته آمدن ایران به پای میز مذاکره باعث نمی‌شود که حتی در صورت عدم توجه ملیتی، رژیم‌های خودکامه می‌توانند کنترلشان را از طریق سرکوب حفظ کنند. این کمی مبهم است که باوجود کاستی‌های آن، چرا هنوز تحریم‌های اقتصادی به عنوان ابزار دولتی بین‌المللی در چنین سطح گسترده‌ای استفاده می‌شوند. آنها خشمشان را در واشنگتن نگه می‌دارند. البته شاید با خود فکر می‌کنند جایگزین تحریم، مداخله نظامی است که تصمیم بسیار پرخطری است. همانطور که آقای هافبائر و همکارانش اشاره می‌کنند، رؤسای جمهوری امریکا تحریم‌هایی را اعمال می‌کنند که «مخالفت خود را با سوء رفتارهای خارجی نشان می‌دهند، حتی زمانی که احتمال تغییر رفتار کشور هدف از راه دور است.» این اقدام ممکن است بی‌ثمر باشد، اما از بی‌عملی بهتر است. به نظر می‌رسد دلیل منطقی‌ای برای اقدام کنگره علیه روسیه پیدا شده است. کنگره نمی‌خواهد رفتار روسیه را تغییر دهد یا به متحدان امریکا، رهبری و کاریزمایش را نشان دهد. بلکه احتمالاً می‌خواهد به امریکایی‌ها نشان بدهد که اگر ترامپ، پوتین را به عنوان متحد و دوستش می‌بیند، این دیدگاه مورد تأیید کنگره نیست.

منبع: EconomicScene

تحریم نفتی «مادورو»؛ همه مخالف، حتی دشمنانش

آنتونی فابیولا
مترجم: مژده کامیاب

تحریم نفتی امریکا علیه دولت نیکولاس مادورو، رئیس جمهوری ونزوئلا، «گزینه‌ای کلیدی» است که نقطه ضعف او را نشانه گرفته است: کیف پولش را. همانطور که بحران کاراکاس رو به افزایش است، این اهرم هیچگاه تا به این اندازه، به کشیده شدن نزدیک نبوده است. دولت ترامپ هفته گذشته پس از رأی‌گیری ۳۰ جولای که برای تغییر قانون اساسی ونزوئلا برنامه‌ریزی شد، تأیید کرد که «همه گزینه‌ها- از جمله تحریم نفتی ونزوئلا - روی میز قرار دارند.» مخالفان سیاسی ونزوئلا این رأی را غیرقانونی تلقی کرده است و معتقد است که این تصمیم گامی اساسی در مسیر تبدیل شدن کشور به دیکتاتوری است. اعتراض‌ها سه ماه است که ادامه دارد. ایالات متحده پیش از آن تحریم‌هایی را علیه مقام‌های ونزوئلا اعمال کرده است. در ماه فوریه، وزارت خزانه‌داری ایالات متحده امریکا، دارایی‌های تارک ال ایزامی، معاون رئیس جمهوری را توقیف کرد تا دخالتش در قاچاق مواد مخدر را متوقف کند. (الایسامی اتهامات را انکار می‌کند) اما تحریم نفت ابزاری بسیار قدرتمند است.

دولت مادورو، با وجود سخنان ضد امریکایی‌اش، به تجارت نفت با ایالات متحده برای ادامه حیاتش وابسته است. در جریان سقوط بخش عمده‌ای از صنعت در طول دوران سوسیالیستی‌اش، نفت در حال حاضر حدود ۹۵ درصد ارزش تمامی صادرات ونزوئلا را تشکیل می‌دهد. مهم‌تر از همه اینکه بسیاری از مشتریان آن پول نقد نمی‌پردازند. مثلاً صادرات به چین عمدتاً برای پرداخت وام‌هایی است که پیش از این ونزوئلا از چین گرفته است یا صادرات به کوبا در جهت همبستگی با دولت برادر سوسیالیستی‌اش است.

این تصمیم برعهده امریکا است، که تقریباً یک سوم تولیدات ونزوئلا را در حدود ۲.۱ میلیون بشکه در روز به دست می‌آورد. از آنجایی که نفت خام ونزوئلا غلیظ و تیره است، این کشور امریکای جنوبی نیز بر واردات نفت سبک از ایالات متحده حساب می‌کند تا نفت خود را برای صادرات فرآوری کند و این، ارتباط تجاری ونزوئلا را با ایالات متحده حیاتی‌تر می‌کند.

اینها همه دلایلی است که نشان می‌دهد برای تحت فشار قرار دادن مادورو و دست گذاشتن بر گلوگاه اقتصادی دولتش برای گشوده شدن گفت‌وگوهای جدی با مخالفان انتخابات زودهنگام، اقداماتی در حال انجام است. افرادی که با این مذاکرات آشنا هستند، می‌گویند که برخی از مقام‌های دولت ترامپ از ترکش‌های تحریم بی‌نصیب نمی‌مانند و به طور بالقوه شامل تحریم‌ها می‌شوند. در ونزوئلا، حتی برخی از دشمنان مادورو نیز محتاط هستند و هشدار می‌دهند که تحریم‌ها خطرات جدی‌ای همراه خواهد داشت. نگرانی‌های آنها به شرح زیر است:

■ **این ابزار بسیار کندی است**

ممکن است عده‌ای تصور کنند، ظهور ناگهانی رئیس جمهوری که از امریکایی‌ها متنفر است و تمایل‌های اقتدارگرایانه دارد، به ضرر ایالات متحده باشد. اما به همان نسبت کاهش فروش نفت در درازمدت به مردم ونزوئلا ضربه می‌زند. دولت از ارز حاصل از تجارت نفتی با ایالات متحده برای وارد کردن غذا و دارو استفاده می‌کند که به طور بحرانی با کاهش آنها روبه‌رو شده است. از این رو، لغو تحریم نفت ونزوئلا به سرعت می‌تواند تورم افسار گریخته و کمبودهای تمام چیزها را از کاغذ توالت گرفته تا آنتی بیوتیک، تشدید کند. آنجل آلوارادو، قانونگذار ملی حزب اپوزیسیون «اول عدالت»، گفت: «این فاجعه‌ای برای کشور خواهد بود زیرا مردم گرسنه خواهند ماند.» او خاطرنشان کرد که ونزوئلا در حال حاضر از قیمت‌های بین‌المللی نفت و مشکلات ناشی از آن رنج می‌برد: «این به معنی پول کمتر برای واردات مواد غذایی و فقدان هزینه برای تولید است.» او معتقد است، اگر تحریم به تصویب برسد، دولت تنها باید خود را سرزنش کند. اما دیگران ممکن است به این قضیه متفاوت بنگرند. تحریم باعث می‌شود مادورو فرد دیگری را پیدا کند که تقصیر را گردن او بیندازد. یکی از دلایل اصلی اینکه در خیابان‌های ونزوئلا عقاید ضددولتی تکثیر می‌شود، این است که مردم، فساد دولت را عامل کمبود مواد غذایی و تورم می‌دانند. با این حال اگر امریکایی‌ها زیر معامله‌های تجاری نفتی بزنند، مادورو خشمگینانه به شمال حمله خواهد کرد.

در منطقه‌ای که به مداخله طولانی ایالات متحده در آن، شناخته شده است، حتی رهبران کشورهای همسایه که از مادورو انتقاد می‌کنند ممکن است سخت‌تر بتوانند او را به خاطر تبدیل وضعیت به جنگ میان امریکای لاتین و ایالات متحده، سرزنش کنند. اکنون مادورو دست به قمار زده است. او اخیراً گفت: «در همان حال که به ۳۰ جولای نزدیک می‌شویم، نیروی بسیار بزرگ ضد امپریالیستی‌ای به وجود خواهیم آورد و با تمام نقشه‌های مداخله‌گرایانه امپراتوری و متحدانش در امریکای لاتین و سایر نقاط جهان مبارزه خواهیم کرد.» او در ادامه سخنانش بحران‌های اقتصادی و سیاسی را به گردن قدرت‌های خارجی و ثروتمندان ونزوئلا انداخت. با گذشت زمان، ونزوئلا می‌تواند مشتریان دیگری پیدا کند و ایالات متحده نیز می‌تواند با آسیب اقتصادی مواجه شود.

ترمیم زنجیره تأمین آنقدرها هم آسان به نظر نمی‌رسد و حتی برای یک بار هم که شده، تحریم نفتی ایالات متحده احتمالاً بشدت به ونزوئلا آسیب می‌رساند. اما دولت مادورو در نهایت می‌تواند حداقل بخشی از فروش خود را باز به دست آورد. کارشناسان به هند به عنوان یک بازار بالقوه جدید اشاره می‌کنند. همانطور که دولت جایگزین‌ها را پیدا می‌کند، با فرار رو به جلوی ونزوئلا، ایالات متحده در معرض خطر از دست دادن منبع اصلی اهرم قرار می‌گیرد. در عین حال، از دست دادن نفت ونزوئلا تأثیر منفی بر ایالات متحده خواهد داشت. این می‌تواند به پالایشگاه‌های نفت در تگزاس و لوئیزیانا آسیب برساند که مدل‌های کسب و کار آن به دلیل نفت نوع سنگین ونزوئلا ساخته شده است.

Reuters

> از دست دادن نفت ونزوئلا تأثیر منفی بر ایالات متحده خواهد داشت. این می‌تواند به پالایشگاه‌های نفت در تگزاس و لوئیزیانا آسیب برساند که مدل‌های کسب و کار آن به دلیل نفت نوع سنگین ونزوئلا ساخته شده است

■ **گزینه‌های جایگزین چیست؟**

کارلوس وچیو استراتژیست ارشد حزب «خواست مردمی» بتازگی با مقام‌های دولت امریکا دیداری داشته و پیشنهادهای زیر را به آنها داده است:

- توقیف اموال و حساب‌های اعضای دولت فاسد ونزوئلا به تنهایی کافی نیست، بلکه باید آنها را به صورت موردی منتشر کرد و در دسترس مردم ونزوئلا گذاشت تا بدانند شواهد علیه فساد دولتشان به چه صورت و اندازه‌ای است.

- ممنوعیت همکاری‌های آتی شرکت‌های امریکایی با پروژه‌های صنعت نفت ونزوئلا بدون اجازه از مجلس ملی- جایی که مادورو در تلاش برای کاستن از قدرتش است- که باعث می‌شود مادورو در حمله به قانون اساسی محدودتر شود.

- ممنوعیت قراردادهای فروش ونزوئلا با دولت‌های دیگر در سیستم مالی امریکا که مجوز مجلس ملی را ندارند. ضمن آنکه باید تلاش شود اتحادیه اروپا نیز همین تحریم‌ها و محدودیت‌ها را به رسمیت بشناسد تا توانایی‌های دولت ونزوئلا محدود شود و بدون اجازه از مجلس ملی کاری از پیش نبرد.

مفسران معتقدند که تصمیم جدید ترامپ طی روزهای آینده علنی خواهد شد، تا آن زمان ونزوئلا و مادورو او را خوب زیر نظر دارند.

منبع: WashingtonPost